

Autoriteter ikke maatte kunne blive enige om Sagernes Afgjørelse, samt udtrykkeligt antydet, at den Afgjørelsesmaade, der vil kunne finde Sted, hvor der alene er Spørgsmaal om et Hegns Opførelse, Istandsaetelse m. v., ikke kan bringes til Anvendelse, hvis Spørgsmaalet dreier sig om selve Skjellinien, et Spørgsmaal, som ifølge Kongerigets Lovgivning ikke kan overlades til en underordnet Autoritet, og som i de her omhandlede Forhold er af saa meget større Betydning, som det angaaer Grændserne mellem de tvende Landsdele. Den Behandlingsmaade, som Paragraphen vil hjemle for disse Tilfælde, følger formeentlig med Nødvendighed af Forholdene.

ad § 9.

Udfikningen i de blandede Districter er vel for Størstedelen tilendebragt, men er i sin Tid bleven saa uheldigt udført, at en Gaard ikke sjeldent har sine Lodder adspalttede paa nogle og tyve forskjellige Steder, og, uagtet den skadelige Indflydelse, dette har paa Landbruget, er indlysende for Alle, er det dog vanskeligt at raade Bod herpaa. Jorder, som eengang ere udfiktede, kunne ikke fordres paany udfiktede, og de begaaede Feil kunne altsaa ikkun rettes derved, at de vedkommende Lodseiere forene sig om en ny Udfikning eller, skjøndt paa en mindre fyldbestjørende Maade, derved, at den enkelte Lodseier søger ved specielle Magelæg at arrondere sin Eiendom saa godt som muligt. Men en væsentlig Hindring herfor har hidtil ligget i de tvende Lovgivninger, som skulle følges, og som give høist forskjellige Regler for dette Forhold. At Anvendelsen af en eensartet Lovgivning vil virke særdeles heldigt til Afhjælpningen af disse Ulemper, kan ikke paatvivles. De med Hensyn til Magelæg i Paragraphen foreskrevne særegne Regler ere, som det lettelig vil indsees, en nødvendig Følge af de forskjellige Skylsættingsmaader, hvorom her er Tale.

ad § 10.

Paa den Kyststrækning, som her kommer i Betragtning, nemlig Kysten fra Kongeaen til Høier og paa Romø, tilhører Forstrandsretten Staten og administreres paa Strækningen fra

Kongeaen til Skjerbæk Na. og paa Nørland Romø af Gaderslev Amt efter fiesvigsk Lovgivning, dog saaledes, at Strandingsvæsenet for de skafensborgske til Havet stødende Grundes Vedkommende er forblevet under Ribe Amt og Kongerigets Lovgivning. Paa Kysten fra Skjerbæk Na. og til Høier bestyres Strandingsvæsenet af det Amt og efter den Lovgivning, hvorunder den paagældende Kyststrækning forterer, hvilket ogsaa gælder for Sønderland Romø, der henhører alene under Ribe Amt. Da dette ofte forviklede Blandingsforhold fremkalder Tvivl og Tvistigheder om Competence i forekommende Strandingstilfælde, har Commissionen troet at burde foreslaae ogsaa dette Forhold reguleret efter det almindelige Princip, som vil afgive en utvetydig Regel samt derhos medføre, at Strandingsvæsenets Bestyrelse tilfalder den nærmeste locale Dyrighed, hvilket ofte er særdeles ønskeligt. I Betragtning af, at det ligger saavel i det Offentliges som i vedkommende Privates Interesse, at det enkelte Anliggende bringes til Ende af een og samme Autoritet og efter een og samme Lovgivning, har Commissionen formeent, at en hertil sigtende Bestemmelse burde optages i Udkastet, skjøndt den har erkjendt, at den strengeste Consequents af det Princip, som forøvrigt søges gennemført, ikke vilde føre til dette Resultat. Ogsaa Ministerierne have i det Hele maattet erkjende det Hensigtsmæssige i Commissionens nævnte Forslag, og derfor taget samme til Følge.

ad § 11.

Ligesaa ønskeligt og principmæssigt det maa erkjendes at være, at hvert Sogn i Henseende til Justits- og Politivæsenet er underlagt een Lovgivning, saa anomalt er det paa den anden Side, at de fiesvigiske Beboere i Love Herreds 5 Sogne, som repræsenterer 39½ Plov, ere henlagte under Love Herred og Kongerigets Lovgivning ogsaa i civilretlig Henseende, samt at derhos den saakaldte trøiborgske Commune i Gimmerlev og Skabs Sogne, uagtet Beboerne ere Hartfornsbrugere (c. 41½ Td. Hartforn), paa lignende Maade forterer under Høier Herred og fiesvigsk Lovgivning.